

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries: The Hunters: Phantom”

Copyright © 2011 by L. J. Smith
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-86-7702-215-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

L. Dž. Smit

LOVCI: FANTOM

Prevela

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

1.

Elena je krenula niz travnjak, a u mekoj travi ostao je trag njenih stopa. Bokori skerletnih ruža i ljubičastih delfinijuma ponosito su se izdizali iz zemlje, dok su sa džinovskog svoda iznad nje svetlucale užarene svetiljke. Na terasi pred njom nalazile su se dve zakrivljene fontane od belog mermera iz kojih su vodoskoci hrlili visoko u vazduh. Sve je bilo predivno, prefinjeno i odnekud poznato.

Ovo je Blodevedina palata, začula je neki šapat u glavi. Međutim, kada je ovde bila poslednji put, travnjakom nije moglo da se prođe kolika je gužva bila i sve se orilo od muzike i smeha plesača. Njih sada nije bilo, ali je ostalo mnogo tragova po kojima se moglo zaključiti da se tu nešto proslavljalo: po stolovima postavljenim duž ivica travnjaka ležale su poizvrtane prazne čaše; preko naslona stolice stajala je svilena marama, a jedna cipela sa visokom potpeticom usamljeno je dremala na ivici fontane.

Bilo je tu još nečeg čudnog. Prošlog puta čitav taj prizor bio je obojen paklenocrvenom svetlošću koja je obasjavala sve u Mračnoj dimenziji, pretvarajući plavu u ljubičastu, belu u ružičastu, a ružičastu u baršunastu boju krvi. Sada je jasna svetlost obasipala vaskoliki svet, čijim je svodom dremljivo plovio puni beli mesec.

Iza sebe je čula da se nešto pokrenulo i prepala se shvativši da nije sama. Neka mračna prilika *odjednom* se stvorila nadomak nje i polako joj se približavala.

Dejmon.

Naravno da je to Dejmon, pomislila je Elena i osmehnula se. Ako će neko da se stvori neočekivano pred njom niotkuda, ili barem odnekud skraja sveta – ili bar najmanje sat vremena pošto se dobra žurka završila – onda je to Dejmon. Bože, kako je samo lep. Crno na crnom: meka crna kosa, oči crne kao ponoć, crne farmerice i kožna jakna.

Kada su im se pogledi sreli, bila je toliko radosna što ga vidi da je jedva disala. Bacila mu se u zagrljaj i, obgrlivši ga oko vrata, osetila zategnutost vretenastih mišića na njegovim rukama i grudima.

„Dejmone”, jedva je izgovorila, jer joj je iz nekog razloga glas drhtao. Štaviše, drhtala je čitavim telom, a Dejmon joj je mazio ruke i ramena da bi je umirio.

„Šta je bilo, princezo? Nemoj da mi kažeš da se plašiš.” Malčice podrugljivo joj se osmehnuo čvrsto je držeći u svom čeličnom zagrljaju.

„Pa, *plašim se*”, odgovorila je.

„Čega se to plašiš?”

Time ju je na trenutak zbunio. Polako je prislonila svoj obraz uz Dejmonov i rekla: „Plašim se da je ovo samo san.”

„Odaću ti jednu tajnu, princezo”, šapnuo joj je na uvo. „Ti i ja smo ovde jedini stvarni. Sve ostalo je samo san.”

„Samo ti i ja?” Ova misao, koja ju je mučila i u njoj budila nelagodnost, zazvučala je kao odjek Dejmonovih reči, jer je imala utisak da je zaboravila nešto – ili nekoga. Čestica pepela sletela joj je na haljinu, a ona je nemarno otrese.

„Samo nas dvoje, Elena”, Dejmon reče nepokolebljivo. „Ti si moja. Ja sam tvoj. Volimo se otkad je sveta i veka.”

Naravno, pomisli. Od radosti, sigurno drhtim od radosti. On je moj. Ja sam njegova. Pripadamo jedno drugom.

Prošaputala je samo jednu reč: „Da.”

Potražio je njene usne.

Usne su mu bile meke kao svila, a kada su oboje zaboravili na svet oko sebe od zanosa, ona je zabacila glavu i ogolila vrat u iščekivanju uboda dve žaoke koji je osetila nebrojeno puta.

Budući da nikako nije osetila očekivani bol, otvorila je oči i upitno ga pogledala. Mesec nikada nije bio sjajnije, a noćni vazduh opojno je mirisao na ruže. Dejmonovo izvajano lice pri mesečini je bilo skoro belo u poređenju s crnom kosom, a po ramenima mu je napadalo još pepela. Odjednom su se sve one sitne sumnje koje su je mučile uklopile u veliki mozaik.

O ne. O ne.

„Dejmone!” Borila se za dah, netremice gledajući u njegove oči, dok su joj suze navirale od očajanja. „Dejmone, ti ne možeš biti ovde. Ti si... mrtav.”

„Već više od pet stotina godina, princezo.” Zablesnuo ju je svojim blistavim osmehom. Pepeo je sve više prosejavo oko njih, poput suve i sive kiše, isti onaj sivi pepeo koji je negde, preko mnogo svetova i dimenzija, prekrio Dejmonovo telo.

„Dejmone, ti si sada... mrtav. Nisi više nemrtvo biće, sad si stvarno... umro.”

„Nije tako, Elena...” Počeo je da svetluca titravom svetlošću i bleđi kao sijalica koja će pregoreti.

„Jeste. Jeste! Umro si mi na rukama...” Elena je bespomoćno jecala. Više uopšte nije osećala Dejmonove ruke na sebi. On je nestajao stapajući se s jasnom mesečinom.

„Elena, saslušaj me...”

U zagrljaju joj je ostala samo mesečina. Duboka tuga ophrvala joj je srce.

„Sve što treba da učiniš jeste to da me pozoveš”, čuo se Dejmonov glas, jedino što je ostalo od njega. „Sve što treba...”

Glas mu je nadjačalo šuštanje lišća kojim se vetar poigravao.

Elena naglo otvori oči. Kroz maglu joj je doprlo do mozga da se nalazi u nekoj sobi ispunjenoj svetlošću i da na otvorenom prozoru sedi jedna ogromna vrana. Ptica je nakrivila glavu i graknula, ljubopitljivo je posmatrajući sjajnim očima.

Hladna jeza prostrujala joj je kičmom. „Dejmone?”, prošaputala je.

Međutim, vrana je samo raširila krila i odletela.

2.

Dragi Dnevniče,

PONOVO SAM KOD KUĆE! Jedva smem i da se usudim da poverujem u to, ali eto me ovde.

Probudila sam se s nekim krajnje čudnim osećajem. Nisam znala gde se nalazim, pa sam ostala da ležim jer nisam mogla da se naudišem mirisa omekšivača i čistog rublja dok sam pokušavala da skapiram zašto mi sve izgleda tako poznato.

Zaključila sam da sigurno nisam u vili ledi Ulme. Tamo sam spavala ušuškana u najmazniji saten i najmekši somot i sve je uvek mirisalo na tamjan; a nisam ni u pansionu, jer gospođa Flauers pere posteljine i prekrivače u nekoj biljnoj mešavini čudnog mirisa za koju Boni kaže da se koristi za zaštitu i lepe snove.

Odjednom se sve uklopilo. Shvatila sam da sam kod kuće. Čuvarke su odradile svoj deo posla! Vratile su me kući.

Promenilo se sve i u isti mah nije se promenilo ništa. U istoj ovoj sobi spavala sam još kad sam bila beba. Sve je tu – moj kredenac od lakiranog trešnjevog drveta i stolica za ljuljanje; na polici drema mala plišana crno-bela kuca Met, koju sam osvojila kao nagradu na zimskom karnevalu u prvom razredu; zatim, tu je i radni sto s rebrastim delovima u koji možeš da sakriješ hiljadu stvari na hiljadu mesta; na svom mestu iznad kredenca bilo je i starinsko ogledalo bogato ukrašenog rama, kao i poster-reprodukcije Moneovih i Klimtovih slika s muzejskih izložbi u Vašingtonu, na koje me je vodila tetka Džudit. Čak su mi i češalj i četka za kosu uredno poredani jedno pored drugog na komodi. Sve je baš onako kako bi i trebalo da bude.

Ustala sam iz kreveta i uzela srebrni nožić za otvaranje pisama sa stola da bih odvojila tajnu dasku u svom ormaru, što je moje staro skrovište, u kojem sam našla ovaj dnevnik, baš na mestu gde sam ga sakrila pre toliko meseci. Poslednje što sam u njemu napisala je zapis na Dan osnivača grada još u novembru, pre nego što sam... umrla. Pre nego što sam otišla iz kuće, u koju se posle toga nisam vratila. Sve do sada.

Tu sam detaljno opisala kako nameravam da ukradem svoj drugi dnevnik, onaj koji mi je Kerolajn uzela i koji je planirala da pročita pred čitavom svečanom povorkom na Dan osnivača grada, pošto je znala da bi mi to upropastilo život. I odmah sutradan sam se utopila u reci Vikeri i ponovo se vratila na ovaj svet kao vampir. Onda sam ponovo umrla i vratila se ponovo kao ljudsko biće, a zatim sam otputovala u Mračnu dimenziju, gde sam preturila preko glave hiljadu jednu avanturu. A moj stari dnevnik je, eto, sve to vreme prespavao čekajući da mu se vratim, šćućuren ispod daske u ormaru, gde sam ga i ostavila.

Ona druga Elena, ona čiji su lik Čuvarke svima usadile u sećanje, svih ovih meseci je bila ovde, išla u školu i živela normalno. Ta Elena nije ništa pisala ovde. Laknulo mi je, stvarno. Koliko će samo biti jezivo kada budem videla reči u dnevniku ispisane mojim rukopisom, a da se pri tom ničega od zapisanog ne sećam. Mada će to svakako biti od koristi. Pojma nemam šta ostali u Felovoj Crkvi misle da se izdešavalo tokom proteklih meseci od Dana osnivača grada.

Čitavom gradu pružena je šansa da krenu sve iz početka. Kicune blizanci su uništili ovaj gradić iz obične pakosti i zlobe, nahuškali su decu na sopstvene roditelje, naveli odrasle da dižu ruku na sebe i sve one koje vole.

Međutim, zvanično se ništa od toga nije desilo.

Budu li Čuvarke održale reč, svi oni koji su u međuvremenu umrli sada će ponovo biti živi: jadna Viki Benet i Sju Karson, koje su zimus ubili Ketrin, Klaus i Tajler Smolvud; nezgodni

gospodin Taner; svi oni koji su nedužno stradali, a za šta su posredno ili neposredno odgovorni kicune blizanci. Ja. Svi smo se vratili, krećemo iz početka.

Sem mene i mojih najbližih prijatelja – Meredith, Boni, Meta, mog dragog Stefana i gospođe Flauers – niko ne zna kako su se stvari zaista odvijale od te proslave na Dan osnivača grada.

Svima nam je pružena druga šansa. Uspeli smo. Spasli smo sve te ljude.

Sve sem Dejmona. Kad se sve sagleda, on je spasao nas, ali mi nismo uspeli da spasemo njega, ma koliko se trudili i koliko očajnički preklinjali Čuvarke da ga vrate u život. Vampiri se, zapravo, ne reinkarniraju. Niti idu u Raj, niti u Pakao, jer kod njih ne postoji nikakav život posle smrti. Samo prosto... nestanu.

Elena je na trenutak prestala da piše i duboko uzdahnula. Oči su joj bile pune suza, ali se ponovo nagnula nad dnevnikom. Mora da ispriča svu istinu, jer u suprotnom ne bi imalo svrhe da uopšte piše.

Dejmon mi je umro na rukama. Bila je prava agonija gledati kako mu se život gasi. Ipak, Stefanu nikad neću dopustiti da sazna šta sam stvarno osećala prema njegovom bratu. To bi bilo zaista okrutno – a i kakva bi sada bila korist od toga?

Još ne mogu da verujem da ga više nema. Niko nije toliko bio pun života kao Dejmon – niko nije voleo život više od njega. Sada nikad neće saznati...

U tom trenutku vrata Elenine sobe se naglo otvoriše, a Elena s knedlom u grlu grčevito zatvori dnevnik. Međutim, mali uljez je zapravo bila Margaret, njena mlađa sestra, obučena u roze pidžamicu s cvetićima, a kosa poput kukuruzne svile stajala joj je uspravno posred glave, kao da je mali drozd. Ova malecka od pet godina nije usporila sve dok nije udarila u svoju sestru – na koju je bukvalno skočila.

Uхватиła se toliko čvrsto za svoju stariju sestru, poput male koale, da je isterala Eleni sav vazduh iz pluća. Margaretini obrazi bili su mokri, a oči sjajne, dok je majušnim ručicama čvrsto stezala Elenu.

Elena postade svesna da i ona čvrsto steže svoju sestricu, čiju je težinu osećala na sebi, udišući nežan miris šampona za bebe i plastelina.

„Nedostajala si mi!”, rekla joj je Margaret, na ivici plača. „Elena! Mnogo si mi nedostajala!”

„Molim?” Uprkos trudu da zvuči veselo, Elena je i sama osetila da joj glas drhti. Trgla se shvativši da nije videla Margaret – da je nije *pošteno* videla – skoro više od osam meseci. Međutim, Margaret to nije mogla da zna. „Toliko sam ti nedostajala još otkad si otišla na spavanje da si morala trčeći da dođeš kod mene?”

Margaret se malčice odmače od Elene i zagleda se u nju. U jasno plavim očima ove petogodišnje devojčice krilo se nešto, imala je onaj uporan pogled nekoga ko *sve zna*, zbog čega Eleni žmarci počеше da se penju uz kičmu.

Međutim, Margaret nije rekla ni reč. Samo je još čvršće zagrlila Elenu, privila se uz nju i spustila glavu seki na rame. „Ružno sam sanjala. Sanjala sam da si me napustila. Da si *otišla*.” Poslednju reč izgovorila je kroz plač.

„Ih, Margaret”, rekla je Elena grleći svoju toplu sestricu, „pa to je samo san. Nikud ja ne idem.” Zatvorila je oči i grlila Margaret, moleći se da je njena sestra stvarno samo imala noćnu moru i da je kojim slučajem čini Čuvarki nisu zaobišle.

„Sve je u redu, puslice, vreme je da se krene u nove pobede”, rekla je Elena posle par trenutaka, blago golicajući Margaret sa strane. „Hoćemo li da doručujemo zajedno nešto mnogo lepo? Da ti napravim palačinke, hoćeš?”

Margaret se uspravi u krevetu i začuđeno pogleda Elenu onim svojim kao more plavim očima. „Teča Robert sprema bakin kolač”, reče. „Pa, *uvek* sprema te kolače nedeljom ujutru. Zar si zaboravila?”

Teča Robert. Pa da. On i tetka Džudit su se venčali malo pošto je Elena umrla. „Ma, naravno da znam to, smokvice”, rekla je razdragano. „Samo sam na sekund zaboravila da je danas nedelja.”

Sad kad je Margaret sve to pomenula, obratila je pažnju na glasove koji su dopirali iz kuhinje. I namirisala nešto izvrsno što se dole sprema. Onjušila je vazduh. „Je li to *slanina*?”

Margaret klimnu glavom. „Hajde da se trkamo do kuhinje!”

Elena se nasmejala i protegnula. „Daj mi neki minut da se lepo rasanim. Silazim odmah.” *Ponovo ću moći da pričam s tetka Džudit*, obradovala se kad joj je ovo doprlo do mozga.

Margaret odskoči s kreveta. Kada je došla do vrata, zastala je i pogledala sestru. „Stvarno silaziš?”, upitala je nesigurno.

„Najstvarnije”, odgovori joj Elena, a Margaret se nasmeši i odjuri niz hodnik.

Dok ju je posmatrala, Eleni opet prođe kroz glavu koliko sreće ima što joj je pružena druga šansa – zapravo, treća. Nekoliko trenutaka samo je mirno upijala miris svoje drage, najdraže kućice, jer do tada nije verovala da će ikada više živeti u njoj. Do nje je dopirao Margaretin vedri dečiji glasić iz prizemlja i gromko Robertovo brundanje kojim joj je nešto objašnjavao. Uprkos svemu, kad se sve sabere, ipak ima mnogo sreće što se konačno vratila kući. Ima li šta divnije od toga?

Oči joj se ispuniše suzama, pa ih je brzo čvrsto zatvorila. Kako *glupa* misao. Ima li šta divnije od toga? Ako je ona vrana što joj je sletela na prozor stvarno Dejmon i ako zna da je on tamo negde, uvek spreman da zablista s onim svojim lenjim osmehom ili čak da je namerno nervira, eto *to* bi bilo još divnije.

Elena otvori oči i zažmirka nekoliko puta da bi oterala suze. Ne sme sad da se prepusti očaju. Ne sada. Ne sme, jer samo što nije ponovo ugledala svoju porodicu. Sad će lepo da se osmehne i da ih sve redom izgrli. Posle može da se baci na krevet i prepusti se oštrom bolu koji ju je razdirao iznutra, da dopusti sebi da se isplače. Na kraju krajeva, ima sve vreme ovog sveta da ožali Dejmona zato što bol zbog tog gubitka nikada neće uminuti.

3.

Jasna svetlost jutarnjeg sunca slivala se niz dugačku, zavojitu prilaznu stazu koja je vodila do garaže iza pansiona. Paperje belih oblaka klizilo je niz svetloplavi svod. Bio je to tako spokojan prizor da je bilo skoro nemoguće pomisliti da se na ovom mestu ikad desilo išta loše.

Kada sam poslednji put bio ovde, pomislio je Stefan stavljajući naočare za sunce, *ovo je bila pustara*.

Kad su blizanci-lisice uzeli Felovu Crkvu pod svoje, ona je postala prava ratna zona. Decu su nahuškali protiv sopstvenih roditelja, devojčice u pubertetu unakažavale su same sebe, grad je bio skoro potpuno uništen. Po ulicama je bilo tragova krvi, a bol i patnja su kao epidemija osvojili ceo grad.

Ulazna vrata iza njega se otvoriše. Stefan se brzo osvrte i ugleda gospođu Flauers kako izlazi iz kuće. Starica je nosila dugu crnu haljinu, a slamnati šešir ukrašen veštačkim cvećem skrivao joj je oči. Izgledala je umorno i iznureno, ali joj je osmeh bio blag kao i uvek.

„Stefane”, obratila mu se. „Ovog jutra je čitav svet onakav kakav i treba da bude.” Gospođa Flauers mu pride i zagleda mu se u lice, pa je primetio da prodoran pogled njenih plavih očiju zrači toplinom od sažaljenja. Učinilo mu se da želi nešto da ga pita, ali kao da se u poslednjem trenutku predomislila i rekla: „Meredith je zvala. I Met. Izgleda da su se, protivno svim očekivanjima, svi vratili nepovređeni.” Tako je neodlučno stajala par trenutaka, a onda ga stegla za ruku. „Skoro svi.”

Nešto mu je steglo srce kao grč. Ne želi da priča o Dejmonu. Ne može, bar ne još. Zato je samo pognuo glavu. „Vaši smo

dužnici, gospođo Flauers”, pažljivo je birao reči. „Nikad ne bismo pobedili blizance bez vas – upravo ste ih vi sve vreme držali na bezbednom odstojanju i toliko dugo branili grad. Niko od nas vam to nikada neće zaboraviti.”

Usne gospođe Flauers razvukoše se u veliki osmeh, a na jednom obrazu od toga joj se neočekivano pojavi jedna rupica. „Hvala, Stefane”, izgovorila je uz istu dozu formalnosti. „Ni uz koga se ne bih radije borila nego uz tebe i ostatak družine.” Uzdahnula je i potapšala ga po ramenu. „Mada me je sigurno sad konačno uhvatilo ubrzano starenje. Po čitav dan bih dremala u stolici u bašti. Borba protiv zla sada me više zamara nego nekad.”

Stefan joj pomože da siđe niz stepenice, a ona mu se još jednom široko osmehnu. „Reci Eleni da ću da joj napravim one čajne kolačiće kad god bude imala vremena da svrati i odvoji se od svoje porodice”, rekla mu je i uputila se ka svom ružičnjaku.

Elena i njena porodica. Stefan je zamislio svoju ljubljenu, njenu svilenkastu plavu kosu koja joj se u talasima spušta niz leđa, kako drži u krilu malu Margaret. Eleni je sada pružena druga šansa da živi kao ljudsko biće, a to je vredno svih muka.

Stefan je bio kriv što je prvi put izgubila život – u to je on sam bio čvrsto uveren, to mu nikako nije davalo mira i izjedalo ga je iznutra svakog bogovetnog dana. Doveo je za sobom Ketrin u Felovu Crkvu, a Ketrin je uništila Elenu. Ovog puta pobrinuće se da Elena bude apsolutno zaštićena.

Okrenuvši se da poslednji put pogleda vrt gospođe Flauers, stegao je ruke uz telo i uputio se ka šumi. Ptice su pevale u krošnjama išaranim suncem, ali je Stefan u šumu zašao mnogo dublje, otišavši čak tamo gde su stari hrastovi i gde je žbunje gusto. Hteo je da nađe mesto gde ga niko ne može videti, gde može da lovi.

Zaustavivši se na jednom proplanku nekoliko kilometara odatle, Stefan skide naočare i oslušnu. Odnekud iz neposredne blizine začulo se kako je neka zverka tiho zgazila neku grančicu.

Usredsredio se na istraživanje umom. Bio je to zec; srce mu je brzo kucalo, jer je i sâm tražio svoj doručak.

Stefan je sav svoj um fokusirao na svoju metu. *Dodi*, odaslao je blagim ali autoritativnim tonom. Osetio je da se zec na trenutak ukočio, a onda je polako iskočio iz žbuna staklenog pogleda.

Poslušno mu je prišao i, pošto ga je Stefan maksimalno ohrabrio, zastao kraj njegovih nogu. Stefan ga pažljivo uze u ruke i iskrenu da bi lakše prišao tanušnom vratu pored žile kucavice koja je bila kao krila uplašenog kolibrija. Nečujno se izvinivši životinji, Stefan se prepustio svojoj gladi, navodeći svoje očnjake da se zabodu na pravo mesto. Rasparao je vrat zecu, polako ispijao krv i trudio se da ne pravi grimase zbog ukusa.

Dok su lisice pretile da razore Felovu Crkvu, Elena, Boni, Meredith i Met su insistirali da se hrani njihovom krvlju, znajući da će mu ljudska krv dati snage za borbu. Njihova krv skoro kao da je bila sa nekog drugog sveta: Meredithina je imala žustrinu i snagu; Metova je bila čista, pravi energetski napitak; Bonina je bila slatka kao desert; Elenina omamljujuća, ali i puna životnih sokova. Uprkos prljavom ukusu zeca u ustima, očnjaci su ga žackali zbog gladi koju je produbilo sećanje.

Međutim, čvrsto je odlučio da više neće piti ljudsku krv. Ne može stalno da prelazi tu granicu, bez obzira na to što su oni voljni da mu izađu u susret. Ne sme to da radi dokle god to ugrožava živote njegovih prijatelja. Prelazak s ljudske krvi na životinjsku biće bolan, toga se seća još otkad je prvi put prestao da je uzima od ljudi – očnjaci su ga boleli, stalno je osećao mučninu i bio razdražljiv. Dobro se sećao onog osećaja da umire od gladi čak i kada mu je stomak pun – ali to mu je jedini izbor.

Kada je zecu srce potpuno prestalo da kuca, Stefan se pažljivo povukao. Nekoliko trenutaka je držao omlitavelo telo u rukama, a onda ga položio na zemlju i prekrio ga lišćem. *Hvala, mališa*, pomislio je. I dalje je bio gladan, ali je od jutros već oduzeo jedan život.

Dejmon bi mu se sad smejao. Gotovo da je mogao da ga čuje. *Plemeniti Stefan*, rugao bi mu se skupivši trepavice i tako kroz tobožnje sažaljenje izražavao svoj prezir. *Propuštaš ono najbolje od vampirskog života dok se boriš sa svojom savešću, budalo.*

Iznad njega je grakćući preletela jedna vrana; kao da ju je prizvao svojim mislima. Stefan je stvarno očekivao da će se vrana strmoglavu ustremiti ka zemlji i da će se u trenutku kad treba da dodirne tlo pretvoriti u Dejmona. Pošto se to nije desilo, Stefan se skoro nasmeja sopstvenom glupom razmišljanju, a i sam sebe je iznenadio time što je taj smeh više zvučao kao jecanje.

Dejmon se nikada neće vratiti. Njegovog brata više nema. Vekovima su bili ogorčeni jedan na drugog, čak se mrzeli, a odnosi među njima na kraju tek što su bili počeli da se popravljaju kad su se udružili u borbi protiv zla, koje izgleda nikad nije zaobilazilo Felovu Crkvu, ali i da bi zaštitili Elenu od njega. Međutim, Dejmon je mrtav, pa je sada ostao samo Stefan da štiti Elenu i njihove prijatelje.

Neki skriveni crv straha zamigoljio mu je u grudima. *Mnogo* šta može da pođe naopako. Ljudska bića su toliko *ranjiva*, a Elena sada više nema natprirodne moći, pa je ranjiva isto koliko bilo ko drugi od njene vrste.

Od te pomisli počeo je da ludi, pa je istog trenu pojurio pravo prema Eleninoj kući, koja se nalazila na drugom kraju šume. Sada je on odgovoran za Elenu. Nikada neće dozvoliti da je bilo šta povredi.

Odmorište na spratu ostalo je skoro isto kakvim ga Elena pamti: svetlucavo tamno drvo prekriveno orijentalnim tepihom koji je za stepenice pričvršćen lajsnama; tu je bilo i nekoliko stočića sa sitnim ukrasnim predmetima i fotografijama, kao i jedan dvosed pored prozora velikog skoro koliko i sam zid, s pogledom na stazu za automobile.

Međutim, zastala je na pola stepeništa jer je ugledala nešto čega pre nije bilo tu. Među fotografijama u srebrnim ramovima na jednom od stočića stajala je slika na kojoj su bile ona, Meredith i Boni, s kapama i u svećanim odorama, široko se smešeći lica priljubljenih jedno uz drugo. Ponosno su držale diplome. Elena je uze u ruke i primače licu. Završila je dakle srednju školu.

Bio je čudan osećaj gledati ovu *drugu* Elenu, pošto nije mogla da ne razmišlja o tome, o njenoj plavoj kosi savijenoj u elegantnu francusku punđu, o mekoj i glatkoj koži porumeneloj od uzbuđenja i tome kako se smeje s svojim najboljim drugaricama, a da se pri tome ničega od toga ne seća. Ova Elena izgleda tako bezbrižno, toliko puna radosti, nade i velikih planova za budućnost. Ova Elena ne zna ništa o užasu Mračne dimenzije, niti o pustoši koju su za sobom ostavili kicune blizanci. Jasno se vidi da je ova Elena *srećna*.

Prelazeći pogledom preko fotografija, Elena je uočila još nekoliko koje do tada nije videla. Očigledno je da je ova druga Elena bila kraljica Snežnog bala, mada se setila da je Kerolajn osvojila tu krunu posle njene smrti. Međutim, na ovoj slici kraljica Elena je blistala u svetloljubičastoj svili, okružena pratnjom: Boni je bila sva kao neka pufnica u božanstvenoj haljini od plavog tafta; Meredith prefinjena u crnom; Kerolajn kose boje bakra bila je u uskoj srebrnoj haljini koja je malo šta prepuštala mašti posmatrača i imala je neku ožalošćenu facu; Sju Karson, baš ljupka u svetlorozem – smeši se gledajući pravo u aparat, sva puna života. Elenu oči ponovo počеше da peckaju od suza koje su navirale. Spasli su je. Elena, Meredith, Boni, Met i Stefan su uspeli da spasu Sju Karson.

Pogled joj je odlutao ka jednoj drugoj fotografiji, onoj na kojoj je tetka Džudit bila u dugoj venčanici od čipke, a pored nje je ponosno stajao Robert u svećanom odelu. S njima je bila i ova druga Elena, očigledno deveruša, u haljini boje prolećnog lišća, s buketom ružičastih ruža u rukama. Kraj nje je stidljivo pognute glavice stajala Margaret, koja je od plave kose sijala

kao sunce, a koja se jednom rukom držala za Eleninu haljinu. Ona je nosila belu haljinicu sa širokim donjim delom, preko koje je imala široku zelenu lentu, a u jednoj ruci čvrsto je stezala korpu s ružama.

Dok je ovu fotografiju vraćala na svoje mesto, Eleni zadrhtaše ruke. Izgledalo je da su se tada svi lepo proveli. Baš šteta što nije stvarno bila tamo.

Odozdo se začulo zveckanje čaša koje je neko spuštao na sto, a zatim i smeh tetka Džudit. Ostavljajući iza sebe čudnovatost te nove prošlosti koju će morati da nauči, Elena je požurila niz stepenice, spremna da prigrlji svoju budućnost.

Tetka Džudit je bila u trpezariji i sipala sok od pomorandže iz plavog bokala, dok je Robert sipao testo u presu za kolače. Margaret je klečeći kraj svoje stolice izvodila predstavu u kojoj se plișani zeka i igračka tigar žučno raspravljaju.

Elenu su se grudi nadimale od velike radosti, pa je čvrsto stegla tetku Džudit i zavrtila je ukруг. Sok od pomorandže prosuo se po podu u širokom luku.

„Elena!”, gđrila ju je tetka Džudit kroz smeh. „Šta ti bi, dete?”

„Ništa! Eto, samo, mnogo te volim, tetka Džudit”, rekla je Elena i stegla je još jače. „Stvarno te mnogo volim.”

„Ih”, reče tetka Džudit, a po očima se videlo da se raznežila. „I ja tebe volim.”

„A i kakav divan dan”, dodade Elena praveći piruete. „Milina je proživeti ga.” Poljubila je malu Margaret u plavu kosu. Tetka Džudit je posegla za papirnim ubrusima.

Robert pročisti grlo. „Da li to treba da znači da si nam oprostila što ti prošlog vikenda nismo dali da izađeš?”

Aha, i to je dakle trebalo da znam. Elena je smišljala kako će da odgovori, ali budući da je već mesecima živelа sama i onako kako je htela, sam pojam da joj tetka Džudit i Robert zabranjuju izlaske bio joj je smešan. Ipak, razrogačila je oči i namestila prigodnu pokajničku facu. „Zaista mi je žao, tetka Džudit i Roberte. Više se neće ponoviti.” *Šta god* da je bilo u pitanju.

Robertu se ramena opustiše. „Onda o tome više nećemo raspravljati”, rekao je s očitim olakšanjem. Spustio joj je vruć kolač na tanjir i dodao joj sirup. „Jesi li isplanirala nešto zabavno za danas?”

„Stefan dolazi po mene posle doručka”, rekla je Elena, a zatim zastala da razmisli. Poslednji put kada je razgovarala s tetkom, posle svečanosti povodom Dana osnivača grada, tetka i Robert nisu hteli ni da čuju za Stefana. Oni su, kao uostalom i većina stanovnika ovog gradića, mislili da je on odgovoran za smrt gospodina Tanera.

Očigledno je da u ovom svetu Stefan ne predstavlja problem pošto je Robert samo klimnuo glavom. Ako su Čuvarke odradile ono što je tražila od njih, podsetila je sebe, gospodin Taner je živ tako da ne mogu ni da podozrevaju da ga je Stefan ubio... Uh, kako je sve to *zapetljano!*

Nastavila je: „Verovatno ćemo da visimo malo u gradu, možda se nađemo s Meredith i ostalima.” Jedva je čekala da opet vidi grad, onakav kakav je nekad bio, ponovo bezbedan. Jedva je čekala da se vidi sa Stefanom, a da pri tome ne moraju da se bore protiv užasnog zla, već da uživaju kao svaki normalan par.

Tetka Džudit se nasmeši. „Još jedan dan opuštenije, hm? Drago mi je što ovo leto provodiš lepo, Elena, pošto na jesen krećeš na fakultet. Vredno si radila čitave prošle godine.”

„Aha”, promrmljala je Elena neodređeno i zagrizla kolač. Nadala se da su je Čuvarke ubacile na Dalkrest, mali fakultet na par sati vožnje odatle, onako kako je tražila.

„Hajde, penji se, Megi”, reče Robert dok je premazivao kolač devojčici. Margaret se nespretno popela na svoju stolicu, a Elena se nasmešila kada je na Robertovom licu videla da mu je malecka stvarno draga. Margaret je očigledno bila njegova maza.

Uhvativši trenutak kad ju je Elena pogledala, Margaret zareža i preko stola baci onu igračkicu tigra prema Eleni. Elena poskoči. Devojčica je režala, a lice joj se istog trenu nekako izmenilo u lice besne životinje.

„On hoće da te pojede svojim ogromnim zubima”, rekla je Margaret promuklim glasom. „Prikrašće ti se, čuvaj se.”

„Margaret!”, prekorila ju je tetka Džudit zbog toga što je Elena počela da se tresе. Devojčicin nakratko zverski pogled podsetio ju je na lijodlake i na devojčice koje su zaposeli. Međutim, Margaret joj se odmah široko osmehnu i počе da je pipka igračkicom, kao da je tigrić njuška po ruci.

Začulo se zvonce. Elena strpa poslednji komadić kolača u usta. „To je Stefan”, promrmljala je punih usta. „Vidimo se kasnije.” Obrisala je usne i u ogledalu proverila kako joj izgleda kosa pre nego što je otvorila vrata.

Jeste, to je bio Stefan, zgodniji nego ikada. A lice lepo kao i uvek – prefinjene romanske crte, visoke jagodične kosti, nos prav kao na starogrčkim statuama i senzualne usne. U jednoj ruci nemarno je držao naočare za sunce, pa je mogla da mu vidi oči, zelene kao lišće u proleće, pune čiste ljubavi. Eleni se usne i nesvesno razvukoše u osmeh.

Stefane moj, odaslala mu je misao, volim te, mnogo te volim. Kako je divno biti kod kuće. Strahovito mi nedostaje Dejmon i samo razmišljam o tome da li bismo uspeli da ga spasemo da smo bilo šta uradili drugačije – a sigurno ću uvek misliti na njega – ali sam s druge strane i zaista sam srećna.

Čekaj malo, pomisli. Osetila se kao da je neko naglo zgazio na kočnice, zbog čega je poletela napred, uz osećaj kao da joj se sigurnosni pojas zateže.

Iako je Stefanu odašiljala reči i uz njih talas nežnosti i ljubavi, nije bilo odgovora, nije bilo uzvraćanja emocija. Kao da je postojao neki nevidljivi zid između nje i Stefana koji odbija sve njene misli upućene njemu.

„Elena?”, reče Stefan naglas i nesigurno se osmehnu.

Uh. Nije skapirala. Nije joj ni na pamet palo.

Kada su joj Čuvarke oduzele moći, mora da su joj oduzele baš sve. Uključujući i telepatsku povezanost sa Stefanom. Osećala je neke vibracije... Bila je sigurna da ga još uvek čuje

i kad je izgubila vezu sa Boni. Međutim, sada više nije bilo ni najmanjeg nagoveštaja ovakvog načina komunikacije.

Nagnula se prema njemu, zgrabila ga za košulju, privukla ga sebi i strasno ga poljubila.

Uh, hvala Bogu, pomislila je, obuzeta poznatom, prijatnom isprepletanošću njihovih umova. Stefanove usne se pod njenima razvukoše u osmeh.

Mislila sam da sam te izgubila, pomislila je, *i da više neću moći da pričam s tobom ovako*. Za razliku od telepatije kojom su bili povezani, znala je da misli koje mu upućuje sada on ne prima kao reči, već kao slike i emocije. Od njega je, zauzvrat, stalno osećala plimu bezuslovne ljubavi koja se rečima i ne može opisati.

Iza njih je neko pročistio grlo tako da namerno skrene pažnju na svoje prisustvo. Elena se nerado odvoji od Stefana i, okrenuvši se, primeti da ih tetka Džudit posmatra.

Stefan se ukoči i porumene od stida, jedva shvatajući kako sada treba da se ponaša. Elena se naceri. Volela je što se, i pored toga što je prošao kroz pakao – i bukvalno – ipak i dalje brinuo da ne naljuti njenu tetku. Spustila mu je ruku na rame, pokušavajući da mu na osnovu toga prenese poruku da tetka Džudit sada prihvata njihovu vezu, ali su tetkin osmeh i topla dobrodošlica već dovoljno govorili.

„Zdravo, Stefane. Hoćeš li se vratiti do šest, Elena?“, upitala je tetka Džudit. „Robert će ostati na sastanku do kasno, pa sam mislila da ti, Margaret i ja organizujemo žensko veče negde u gradu.“ Njeno lice je zračilo nadom, ali se videla senka oklevanja, kao kad neko kuca na vrata koja mu se lako mogu zalupiti pred nosom. Eleni se u stomaku sve skvrči od griže savesti. *Jesam li ja to izbegavala tetka Džudit ovog leta?*

Tačno je mogla sve da zamisli – da nije umrla, verovatno bi rado nastojala da nastavi s dotadašnjim načinom života, zbog čega je sigurno svojoj porodici išla na živce, dok su oni samo hteli da bude kod kuće, na sigurnom. Međutim, ova Elena je bila pametnija – dobro je znala koliko treba da bude zahvalna

što ima tetku i Roberta, a izgleda da ova Elena mora mnogo toga da im nadoknadi.

„Zvuči strava!”, rekla je razdragano, namestivši osmeh broj šest. „Mogu li da pozovem i Boni i Meredith? One bi baš volele da idu na žensko veče.” Zapravo, pomislila je, bilo bi lepo imati pored sebe drugarice koje jednako kao i ona neće imati blagog pojma šta se dešava u ovoj verziji Felove Crkve u kojoj se sada nalaze.

„Divno”, rekla je tetka Džudit vedrije i opuštenije. „Dobro, dečurlijo, onda se lepo provedite.”

Elena je taman htela da krene kad Margaret istrča iz kuhinje. „Elena!”, uzviknu i čvrsto je obgrli rukama oko struka. Elena se saže i poljubi je u kosu.

„Kasnije ću da te uhvatim, zekonjo mali”, rekla joj je.

Margaret je povukla Elenu i Stefana da kleknu kraj nje, a onda im je priljubila glave da bi im istovremeno nešto rekla. „Ovog puta nemojte da zaboravite da se vratite”, šapnula im je na uvo i vratila se u kuću.

Elena je na trenutak stala kao ukopana, kao da ju je grom pogodio. Stefan je steže za ruku i povuče je da ustane, ali je i bez telepatske veze znala da misle isto.

Dok su se udaljavali od kuće, Stefan je uhvati za ramena. Zelene oči uporno su gledale u nju. Nagnuo se i ovlaš joj dodirnuo usne.

„Margaret je još mala”, rekao joj je strogo. „Možda prosto samo ne želi da se odvaja od starije sestre. Možda se brine što ćeš da odeš na fakultet.”

„Možda”, promrmljala je Elena dok ju je Stefan držao u čvrstom zagrljaju. Udisala je njegov miris, miris nečeg zelenog, miris šume i osetila da diše polako i da onaj čvor u stomaku popušta.

„Ako nije tako”, sporo je izgovorila, „sredićemo to. Uvek se postaramo za sve. Ali sada želim da vidim šta su to Čuvarke uradile za nas.”